

Wtorek, 27 września 2011 r.

Wsparcie krajów rozwijających się w zakresie wyzwań związanych z bezpieczeństwem żywnościowym

P7_TA(2011)0410

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 września 2011 r. w sprawie zasad ramowych Unii Europejskiej dotyczących wsparcia krajów rozwijających się w zakresie wyzwań związanych z bezpieczeństwem żywnościowym (2010/2100(INI))

(2013/C 56 E/08)

Parlament Europejski,

- uwzględniając zobowiązania zawarte w Międzynarodowym pakcie praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych ONZ, zwłaszcza w jego artykule 11 dotyczącym prawa do pożywienia, którego stronami są wszystkie państwa członkowskie Unii Europejskiej,
- uwzględniając cel światowego szczytu żywnościowego z 1996 r. (deklarację rzymską) polegający na zmniejszeniu o połowę liczby ludzi cierpiących głód do 2015 r.,
- uwzględniając milenijne cele rozwoju przyjęte na szczycie milenijnym ONZ we wrześniu 2000 r., a zwłaszcza pierwszy milenijny cel rozwoju dotyczący zasady likwidacji skrajnego ubóstwa i głodu,
- uwzględniając posiedzenie specjalne Rady Praw Człowieka ONZ w dniu 22 maja 2008 r. w Genewie, poświęcone negatywnemu oddziaływaniu pogłębiającego się światowego kryzysu żywnościowego, spowodowanego między innymi gwałtownie rosnącymi cenami żywności, na realizację prawa do pożywienia,
- uwzględniając wspólne oświadczenie Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich spotykających się z Radą, Parlamentem Europejskim i Komisją Europejską w sprawie pomocy humanitarnej Unii Europejskiej zatytułowane „Europejski konsensus w sprawie pomocy humanitarnej”,
- uwzględniając Konwencję o pomocy żywnościowej podpisaną w Londynie w dniu 13 kwietnia 1999 r., której celami są przyczynianie się do światowego bezpieczeństwa żywnościowego i poprawa zdolności wspólnoty międzynarodowej do reagowania na kryzysy żywnościowe i inne sytuacje związane z potrzebami żywnościowymi krajów rozwijających się,
- uwzględniając deklarację ze światowego szczytu poświęconego bezpieczeństwu żywnościowemu z 2009 r. oraz przygotowanie przez FAO „Dobrowolnych wytycznych dla odpowiedzialnego zarządzania tytułami prawnymi do ziemi i innymi zasobami naturalnymi”,
- uwzględniając opracowane przez FAO „Dobrowolne wytyczne dla wsparcia stopniowej realizacji prawa do odpowiedniego pożywienia w kontekście krajowego bezpieczeństwa żywnościowego”,
- uwzględniając międzyagencyjny raport dla grupy G20 w sprawie zmienności cen żywności pt. „Zmienność cen na rynkach żywności i rynkach rolnych: reakcje polityczne”, który został przekazany francuskiej prezydencji grupy G20 w dniu 2 czerwca 2011 r.,
- uwzględniając „Wytyczne UE w zakresie polityki gruntowej” z listopada 2004 r.,
- uwzględniając Przegląd rolniczy OECD-FAO 2011–2020, opublikowany wspólnie przez OECD i FAO w dniu 17 czerwca 2011 r.,
- uwzględniając podpisaną w 2003 r. deklarację z Maputo w sprawie rolnictwa i bezpieczeństwa żywnościowego, w której rządy państw afrykańskich zobowiązały się do przeznaczania przynajmniej 10 % swoich rocznych budżetów krajowych na rolnictwo,

Wtorek, 27 września 2011 r.

- uwzględniając sprawozdanie Banku Światowego w sprawie rozwoju światowego na rok 2008: „Rolnictwo dla rozwoju”,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „WPR do 2020 r.”,
- uwzględniając najnowsze półroczne sprawozdanie FAO dotyczące perspektyw w zakresie żywności (czerwiec 2011 r.),
- uwzględniając sprawozdanie z międzynarodowej oceny wpływu nauk i technologii rolniczych na rozwój (IAASTD) opublikowane w dniu 15 kwietnia 2008 r.,
- uwzględniając wspólne oświadczenie w sprawie światowego bezpieczeństwa żywnościowego z L'Aquila z dnia 10 lipca 2009 r.,
- uwzględniając inicjatywę ONZ na rzecz ochrony społecznej,
- uwzględniając Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawie morza z 1982 r.,
- uwzględniając Kodeks odpowiedzialnego rybołówstwa FAO z 1995 r.,
- uwzględniając coroczny przegląd FAO dotyczący stanu rybołówstwa i akwakultury na świecie w 2010 r.,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1337/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. ustanawiające instrument umożliwiający szybkie reagowanie na gwałtowny wzrost cen żywności w krajach rozwijających się ⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego w sprawie unijnych zasad ramowych dotyczących wsparcia krajów rozwijających się w zakresie wyzwań związanych z bezpieczeństwem żywnościowym (COM(2010)0127) przyjęty w dniu 31 marca 2010 r. oraz konkluzje Rady przyjęte w dniu 10 maja 2010 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego w sprawie pomocy humanitarnej w zakresie żywności (COM(2010)0126) przyjęty w dniu 31 marca 2010 r. oraz konkluzje Rady przyjęte w dniu 10 maja 2010 r.,
- uwzględniając swoje rezolucje: z dnia 25 października 2007 r. w sprawie podwyżki cen paszy i żywności ⁽²⁾, z dnia 22 maja 2008 r. w sprawie podwyżek cen żywności w Unii Europejskiej i w krajach rozwijających się ⁽³⁾ oraz z dnia 17 lutego 2011 r. w sprawie podwyżek cen żywności ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 29 listopada 2007 r. w sprawie komunikatu „Wspieranie rozwoju rolnictwa w Afryce” – wniosek w sprawie rozwoju rolnictwa i bezpieczeństwa żywnościowego w Afryce ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 stycznia 2009 r. w sprawie wspólnej polityki rolnej i światowego bezpieczeństwa żywnościowego ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 26 listopada 2009 r. w sprawie światowego szczytu FAO i bezpieczeństwa żywnościowego ⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie spójności polityki UE na rzecz rozwoju i koncepcji rozszerzonej oficjalnej pomocy rozwojowej ⁽⁸⁾,
- uwzględniając rezolucję Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP–UE w sprawie bezpieczeństwa żywnościowego, przyjętą w Kinszasie w dniu 4 grudnia 2010 r. ⁽⁹⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 354 z 31.12.2008, s. 62.

⁽²⁾ Dz.U. C 263E z 16.10.2008, s. 621.

⁽³⁾ Dz.U. C 279E z 19.11.2009, s. 71.

⁽⁴⁾ Tekst przyjęty, P7_TA(2011)0071.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 297E z 20.11.2008, s. 201.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 46E z 24.2.2010, s. 10.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 285E z 21.10.2010, s. 69.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 161E z 31.5.2011, s. 47.

⁽⁹⁾ Tekst przyjęty, AKP-UE/100.879/10/fin.

Wtorek, 27 września 2011 r.

- uwzględniając osiem zaleceń dla grupy G20 opublikowanych w dniu 29 stycznia 2011 r. przez specjalnego sprawozdawcę ONZ ds. prawa do pożywienia,
- uwzględniając sprawozdanie zatytułowane „Agroekologia i prawo do pożywienia” sporządzone przez specjalnego sprawozdawcę ONZ ds. prawa do pożywienia i przedstawione na posiedzeniu Rady Praw Człowieka ONZ w dniu 8 marca 2011 r.,
- uwzględniając art. 208 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju oraz opinię Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi (A7-0284/2011),
  - A. mając na uwadze, że według danych FAO liczba osób cierpiących z powodu głodu wynosiła w 2010 r. 925 mln; mając na uwadze, że w ujęciu światowym częstość występowania niedowagi wśród dzieci poniżej piątego roku życia wynosi 26 %, a przyczyną ponad jednej trzeciej zgonów wśród dzieci w wieku poniżej pięciu lat jest niedożywienie; mając na uwadze, że jedynie połowa z wszystkich krajów rozwijających się (62 spośród 118) jest na dobrej drodze, by osiągnąć milenijne cele rozwoju, mając na uwadze, że pogorszenie koniunktury gospodarczej na świecie oraz rosnące ceny żywności i paliw przyczyniły się do pogorszenia sytuacji w zakresie żywności w wielu krajach rozwijających się, zwłaszcza w tych najsłabiej rozwiniętych, co częściowo zniwelowało osiągnięty w zeszłym dziesięcioleciu postęp w dziedzinie ograniczania ubóstwa,
  - B. mając na uwadze, że głód i niedożywienie są głównymi przyczynami umieralności ludzi i stanowią największe zagrożenia dla pokoju i bezpieczeństwa na świecie,
  - C. mając na uwadze, że zgodnie z najnowszą publikacją indeksu cen żywności FAO ze stycznia 2011 r., począwszy od sierpnia 2010 r. z miesiąca na miesiąc odnotowuje się wzrost cen żywności, która to tendencja utrzymuje się od dziesięciu lat, a ceny żywności przekraczają obecnie poziomy zarejestrowane w 2008 r., kiedy były one najwyższe; mając na uwadze, że niestabilność cen towarów wywiera znaczny wpływ na kraje o niskich dochodach oraz na najuboższe, najsłabsze i najbardziej marginalizowane grupy ludności w krajach rozwijających się,
  - D. mając na uwadze, że zgodnie z przewidywaniami globalne zapotrzebowanie na produkty rolne ma wzrosnąć do 2050 r. o 70 %, przy czym do ich produkcji trzeba będzie używać mniej wody i pestycydów, korzystać z mniejszej ilości dostępnych użytków rolnych i stosować metody zrównoważonej ekologicznej produkcji rolnej, a jednocześnie według prognoz populacja światowa ma liczyć do tego czasu dziewięć miliardów ludzi; mając na uwadze, że spekulacje towarami, degradacja gruntów, niedobory wody, zmiana klimatu, globalne nabywanie gruntów, niepewność co do własności gruntów, zwłaszcza dla najuboższych i najsłabszych grup ludności, globalne monopole na nasiona, zapotrzebowanie na agropaliwa i polityki energetyczne w dalszym ciągu wpływają negatywnie na bezpieczeństwo żywnościowe,
  - E. mając na uwadze, że 85 % ocenionych zasobów rybnych na świecie jest w pełni eksploatowanych, nadmiernie eksploatowanych lub wyczerpanych, a także mając na uwadze, że zależność od ryb jako źródła białka zwierzęcego w krajach o niskich dochodach odnotowujących deficyt żywności wynosi co najmniej 20 % według danych z publikacji FAO „Stan rybołówstwa i akwakultury na świecie w 2010 r.”,
  - F. mając na uwadze, że rolnictwo jest źródłem zatrudnienia i utrzymania dla ponad 70 % siły roboczej w krajach rozwijających się, a zwłaszcza dla kobiet; mając na uwadze, że Bank Światowy szacuje, iż rozwój sektora rolniczego jest dwa razy skuteczniejszym narzędziem zmniejszania ubóstwa niż rozwój innych sektorów, a także uwzględniając znaczenie inwestowania w rozwój obszarów wiejskich w sektorze pozarolniczym oraz w tworzenie miejsc pracy,

Wtorek, 27 września 2011 r.

- G. mając na uwadze, że istnieją dowody potwierdzające potencjał systemów małej i średniej produkcji rolnej w zwiększaniu ogólnej produkcji żywności; mając na uwadze, że koncentrowanie się wyłącznie na produkcji eksportowej w krajach rozwijających się zwykle pociąga za sobą negatywne skutki, zwłaszcza dla kobiet jako drobnych producentów rolnych,
- H. mając na uwadze, że ochrona własności prywatnej i praworządność stanowią podstawowe wymogi zwiększenia inwestycji prywatnych w rolnictwo,
- I. mając na uwadze, że z powodu braku dostępu do pożyczek lub mikrokredytów na inwestycje w ulepszone nasiona, nawozy i mechanizmy nawadniania drobni producenci rolni w krajach rozwijających się napotykać poważne przeszkody w zwiększaniu produkcji rolnej; mając na uwadze, że państwo odgrywa kluczową rolę w zrównoważonym rozwoju oraz w zwiększaniu zdolności produkcyjnych i przetwórczych,
- J. mając na uwadze, że w ciągu ostatnich trzech dekad przydział oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA) na rolnictwo zmniejszył się radykalnie w skali światowej,
- K. mając na uwadze, że UE szybko zareagowała na kryzys żywnościowy w 2008 r. przez stworzenie instrumentu żywnościowego; mając na uwadze, że wpływ tego typu środków na strukturalne przychyny głodu i braku bezpieczeństwa żywnościowego oraz na małe i średnie rodzinne gospodarstwa rolne, a zwłaszcza na gospodarstwa prowadzone przez kobiety, jest trudny do zmierzenia, w związku z czym uważa, że decyzji o dalszym rozszerzeniu instrumentu żywnościowego lub dodatkowym przydziale środków na jego finansowanie nie należy podejmować w sposób automatyczny, lecz w oparciu o niezależną ocenę skutków w odniesieniu do skuteczności wypłat środków pod względem poprawy bezpieczeństwa żywnościowego we wszystkich krajach będących beneficjentami,
- L. mając na uwadze, że skutki niedożywienia, takie jak zaburzony rozwój płodu lub karłowatość w pierwszych dwóch latach życia, które prowadzą do nieodwracalnych szkód, w tym do zmniejszenia wzrostu u osób dorosłych, niższego wykształcenia, ograniczonych dochodów osób dorosłych oraz zmniejszonej masy urodzeniowej u potomstwa, nadal należy postrzegać jako jeden z głównych problemów utrudniających zrównoważony rozwój w wielu krajach Południa,
- M. mając na uwadze odnowione znaczenie polityczne kwestii bezpieczeństwa żywnościowego od roku 2008, które doprowadziło do powstania licznych międzynarodowych inicjatyw, wymagających kompleksowej strategii globalnej,

Zasady ramowe UE dotyczące bezpieczeństwa żywnościowego i wyżywienia: podejście do zrównoważonej produkcji rolnej oparte na prawach człowieka

1. podkreśla, że liczba osób cierpiących głód jest niedopuszczalna, i wyraża ubolewanie w związku z tym, że ogólne wysiłki międzynarodowe nie pozwoliły jak dotąd na osiągnięcie pierwszego milenijnego celu rozwoju; wzywa do pilnego podjęcia kroków zmierzających do wypełnienia wiążących zobowiązań o charakterze międzynarodowym i do realizacji prawa do odpowiedniego i odżywczego pożywienia;
2. podkreśla, że stabilność polityczna stanowi podstawowy warunek poprawy bezpieczeństwa żywnościowego, i w związku z tym wzywa wszystkie zainteresowane podmioty do wykazania się wolą polityczną w celu zagwarantowania tej stabilności;
3. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji w sprawie zasad ramowych UE dotyczących wsparcia krajów rozwijających się w zakresie wyzwań związanych z bezpieczeństwem żywnościowym; uważa jednak, że światowy kryzys żywnościowy stanowi nie tylko rosnący problem humanitarny o nieznanym dotąd zasięgu, ale również zagrożenie dla pokoju i bezpieczeństwa na świecie, i chociaż trzeba wyrazić uznanie dla Komisji za chęć wskazania potencjalnych rozwiązań w celu zaradzenia skrajnemu ubóstwu, w jakim żyje ponad miliard ludzi, to jednak pilny charakter problemu wymaga od Unii Europejskiej i jej państw członkowskich dokonania nowych inwestycji w rolnictwo i rozwój obszarów wiejskich, zwłaszcza w kontekście nowego tekstu dotyczącego WPR, stworzenia instrumentów ad hoc z myślą o zgromadzeniu wystarczających zapasów pierwszej potrzeby na świecie, zniesienia ich własnych barier w handlu, a także zmniejszenia zadłużenia krajów najbardziej dotkniętych kryzysem; uważa, że przy obliczaniu pomocy na rzecz rozwoju Komisja powinna w większym stopniu uwzględnić problem bezpieczeństwa żywnościowego w niektórych krajach;

Wtorek, 27 września 2011 r.

4. z zadowoleniem przyjmuje dwa komunikaty Komisji w sprawie pomocy humanitarnej w zakresie żywności i bezpieczeństwa żywnościowego; wzywa do wdrożenia tych dwóch komunikatów w spójny i skoordynowany sposób w celu skuteczniejszego zajęcia się przyczynami głodu, niedożywienia i braku bezpieczeństwa żywnościowego, a także kwestią dystrybucji żywności pomiędzy krajami i w ramach poszczególnych krajów, ze zwróceniem szczególnej uwagi na najuboższe i marginalizowane grupy społeczne; wzywa państwa członkowskie do wsparcia procesu opracowywania planu wdrożenia w celu wzmocnienia ram polityki w zakresie bezpieczeństwa żywnościowego, a następnie do przyjęcia gotowego planu; z zadowoleniem przyjmuje to, że szczególną uwagę zwraca się na osoby, które najbardziej cierpią w wyniku katastrof, a mianowicie na kobiety i dzieci; uważa, że w przypadku sytuacji kryzysowej podstawowe znaczenie ma zapewnienie zdolności danej społeczności do zdobywania pożywienia w perspektywie krótko- i długoterminowej; przypomina, że mechanizmy uruchamiane w sytuacjach kryzysowych nie mogą stanowić rozwiązań o charakterze długoterminowym; wyraża głębokie zaniepokojenie negatywnymi skutkami takich mechanizmów, zwłaszcza dla gospodarek lokalnych; podkreśla, że podstawą polityki zrównoważonego rozwoju powinny być długoterminowe podejścia oparte na współpracy;
5. podkreśla znaczenie wzmocnienia połączenia między pomocą humanitarną, odnową i rozwojem; wzywa do udostępniania większej ilości zasobów w celu zapewnienia ciągłości pomocy oraz do podjęcia dyskusji ukierunkowanej na osiągnięcie elastyczności i komplementarności istniejących instrumentów finansowych; opowiada się za rozwijaniem dialogu i koordynacji między organizacjami humanitarnymi i agencjami rozwoju;
6. wzywa UE do oceny wpływu wniosków dotyczących reformy WPR na rozwój w celu poprawy spójności pomiędzy WPR a celami unijnej polityki rozwojowej;
7. wzywa UE do zwiększenia w ramach unijnych programów pomocy rozwojowej wsparcia dla zrównoważonej drobnej i średniej produkcji rolnej oraz rolnictwa chłopskiego nastawionego głównie na produkcję do celów konsumpcji lokalnej oraz do inwestowania w plany krajowe, które należy wdrażać na szczeblu lokalnym we współpracy z rolnikami i ich przedstawicielami, władzami lokalnymi i regionalnymi oraz organizacjami społeczeństwa obywatelskiego; podkreśla potrzebę zwiększenia inwestycji publicznych w badania naukowe pod kątem opracowania systemów zrównoważonej ekologicznej produkcji rolnej, które poprawią wydajność i konkurencyjność sektora rolnego i obszarów wiejskich;
8. podkreśla konieczność podejścia w dziedzinie bezpieczeństwa żywnościowego opartego na partnerstwie z szerokim spektrum stron zainteresowanych rozwojem, zwłaszcza z władzami lokalnymi i regionalnymi oraz organizacjami społeczeństwa obywatelskiego; podkreśla fakt, że z uwagi na bliskość przedmiotowych terytoriów i powiązania z lokalną ludnością, a także ze względu na zdolność do koordynowania działań różnych podmiotów, władze lokalne i regionalne odgrywają kluczową rolę jako pośrednik i platforma rozwoju; podkreśla, że należy rozszerzyć zorganizowany dialog pomiędzy instytucjami a organizacjami społeczeństwa obywatelskiego o kwestie bezpieczeństwa żywnościowego;
9. wzywa Komisję, państwa członkowskie i innych donatorów pomocy rozwojowej, łącznie z organizacjami pozarządowymi, do bardziej ukierunkowanego inwestowania środków w rozwój sektora rolnictwa, aby zachęcić lokalną ludność do pozostania na miejscu;
10. ponownie wskazuje na znaczenie promowania rolnictwa w krajach rozwijających się i znaczenie przekazywania odpowiedniego odsetka unijnej oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA) na sektor rolny; z żalem zauważa, że od lat 80. XX w. nastąpił drastyczny spadek poziomu pomocy rozwojowej przeznaczonej na rolnictwo, i z zadowoleniem przyjmuje uznanie konieczności odwrócenia tej tendencji; wzywa Komisję do priorytetowego traktowania rolnictwa przy udzielaniu pomocy rozwojowej, w tym pomocy dla rolników na rynkach wschodzących;
11. przypomina, że rolnictwo jest źródłem utrzymania większości ubogich mieszkańców świata, w związku z czym rozwój zrównoważonego rolnictwa i poważne rozważenie ocen IAASTD są niezbędnym warunkiem osiągnięcia pierwszego milenijnego celu rozwoju; uważa, że zwłaszcza produkcja rolna drobnych producentów to odpowiedź na wyzwanie, jakim jest bezpieczeństwo żywnościowe, a przy tym kładzie nacisk z jednej strony na zwiększanie fundamentalnej roli kobiet przez przetwórstwo produktów na miejscu oraz upowszechnianie pożyczek i mikrokredytów, a z drugiej strony – na kapitalne znaczenie spółdzielni drobnych producentów przy określaniu skutecznej polityki rolnej i handlowej;

Wtorek, 27 września 2011 r.

12. przypomina, że rozwój sektora rolnego wymaga długoterminowych inwestycji w całym łańcuchu wartości – od producenta do konsumenta; uważa, że należy stworzyć niezbędną infrastrukturę, a mianowicie drogi, połączenia z rynkami, informacje dotyczące samych rynków i zakresu różnicowania produktów;

13. uważa, że polityka wspierania krajów rozwijających się musi bezwzględnie obejmować przedsięwzięcia edukacyjne i szkoleniowe prowadzące do tworzenia miejsc pracy i umożliwiające młodym ludziom podejmowanie studiów w dziedzinie zrównoważonego rolnictwa, by można było produkować lepiej, w bardziej wyspecjalizowany i zrównoważony sposób, co ograniczy odpływ ludności z obszarów wiejskich i zmniejszy poziom ubóstwa;

14. w związku z tym podkreśla, że konieczne jest, by poza zaspokajaniem własnych potrzeb żywnościowych rolnicy osiągalni też dochody przeznaczane na edukację i inwestycje;

15. podkreśla, że kluczowe jest zaangażowanie lokalnych organizacji rolniczych na różnych etapach wdrażania nowej polityki rolnej w krajach rozwijających się i dlatego Unia Europejska powinna działać na rzecz wzmocnienia lokalnych struktur stowarzyszeniowych w sposób zapewniający ochronę interesów lokalnej ludności;

16. zgadza się, że programy pomocowe UE powinny koncentrować się na zrównoważonej, produkcji żywności prowadzonej głównie na małą i średnią skalę, co zalecono w sprawozdaniu IAASTD, oraz na podejściach, które służą różnorodności biologicznej, zapobiegają degradacji żyznej gleby oraz promują praktyki niskoinwazyjne, a jednocześnie umożliwiają zwiększenie produkcji rolnej w krajach rozwijających się, co można osiągnąć dzięki zapewnieniu drobnym i średnim producentom rolnym lepszego dostępu do przyznawanych na dobrych warunkach pożyczek i mikrokredytów o uczciwych stopach procentowych;

17. uważa, że UE powinna sprzyjać wykorzystywaniu materiału siewnego lokalnych odmian, które są dostosowane do warunków klimatycznych w krajach rozwijających się i które mogą być łatwo przechowywane, sprzedawane i dostarczane rolnikom, gdyż nie podlegają prawom własności intelektualnej;

18. wzywa UE i kraje rozwijające się do budowania wspólnego potencjału badawczo-szkoleniowego w zakresie zrównoważonych metod uprawy i nowych technologii, szczególnie w ramach partnerstw publiczno-prywatnych i wspólnych przedsięwzięć, w tym do zapewnienia wartości dodanej na etapie gromadzenia i przechowywania żywności podczas procesów pakowania i przetwarzania;

19. nalega na rozwój badań naukowych finansowanych z funduszy publicznych oraz na przekazywanie fachowej wiedzy w dziedzinie zrównoważonego rolnictwa, przy jednoczesnym wspieraniu działań wzmacniających pozycję drobnych rolników przez optymalizowanie ich produkcji rolnej i dostosowywanie do wyzwań stwarzanych przez zmianę klimatu i większe zapotrzebowanie na surowce;

20. wzywa do ustanowienia mechanizmów ochrony lasów, ludności tubylczej, terenów podmokłych i tradycyjnych praktyk rolniczych w eksportujących państwach trzecich;

21. uważa, że w obliczu zwiększającej się liczby ludności na świecie i rosnącej presji na zasoby naturalne niezbędne jest zapewnienie bardziej zrównoważonej i energooszczędnej produkcji w skali światowej; domaga się, by przyznawanie pomocy przez UE i państwa członkowskie było połączone z rozwojem zrównoważonych i samowystarczalnych energetycznie systemów produkcji rolnej oraz by część tej pomocy była przeznaczana na instalowanie urządzeń do wytwarzania energii odnawialnej (np. wykorzystujących wiatr i słońce) oraz na właściwe gospodarowanie wodą;

22. podkreśla, że w kontekście negocjacji dotyczących Funduszu dostosowania do zmiany klimatu ONZ Unia Europejska musi starać się, aby znaczna część środków przyznawanych na rzecz krajów rozwijających się rzeczywiście służyła wspieraniu lokalnej polityki rolnej, mając zawsze na uwadze zrównoważony rozwój społeczny i środowiskowy;

Wtorek, 27 września 2011 r.

23. podkreśla, że jeśli drobni producenci rolni, a zwłaszcza kobiety, w krajach rozwijających się mają nie tylko osiągnąć zrównoważoną produkcję, lecz również wykorzystać swój potencjał produkcyjny, muszą mieć większy dostęp do mikrokredytów, w tym nieoprocentowanych mikrokredytów, na inwestycje w lepsze nasiona, nawozy i mechanizmy nawadniania oraz na niezbędne różnorodne narzędzia służące ochronie plonów przed szkodnikami i chorobami;
24. podkreśla znaczenie zwiększenia działań i strategii dotyczących odżywiania i uwrażliwiających na tę kwestię oraz lepszego dostosowania działań darczyńców w tym sektorze na szczeblu krajowym, UE i międzynarodowym;
25. podkreśla konieczność zapewnienia drobnym producentom rolnym w krajach rozwijających się większego dostępu do praw własności, co umożliwi drobnym właścicielom ziemskim wykazanie własności i tym samym ustanowienie na niej zabezpieczenia pod pożyczki wymagane do zwiększenia produkcji;
26. wzywa Komisję do wsparcia rozwoju zdolności agroprzetwarzania w krajach partnerskich w celu ograniczenia strat po okresie zbiorów, wydłużenia okresu przydatności do spożycia i konserwacji produktów żywnościowych oraz tworzenia lepszej infrastruktury do przechowywania, a tym samym unikania strat wynikających z psucia się żywności, których poziom w krajach rozwijających się jest obecnie bardzo wysoki na całym świecie, a ponadto wzywa do poprawy dostępu do rynków lokalnych oraz tworzenia godnych miejsc pracy dla lokalnej ludności; wzywa UE i jej państwa członkowskie do dołożenia wszelkich starań w celu ułatwienia transferu do krajów rozwijających się technologii, wiedzy fachowej i wsparcia, służących budowaniu potencjału;
27. wzywa Komisję do uwzględnienia roli obszarów suchych i półsuchych, ze zwróceniem szczególnej uwagi na zwierzęta, ponieważ największe zasoby mięsa dla bardziej zurbanizowanych obszarów dostarczane są z regionów o obszarach suchych i półsuchych;
28. przypomina, że dostęp do odpowiedniego pożywienia jest powszechnym prawem człowieka; wzywa kraje partnerskie do wdrożenia dobrowolnych wytycznych FAO dotyczących prawa do pożywienia;
29. przypomina, że rozwój rolnictwa musi opierać się na prawie do pożywienia i do produkcji żywności; z naciskiem podkreśla, że Unia Europejska musi uznać konieczność osiągnięcia przez kraje rozwijające się bezpieczeństwa żywnościowego (pod względem ilościowym i jakościowym) i jej bronić oraz uznać ich prawo do jak największej samowystarczalności; podkreśla w związku z tym zobowiązanie UE do stopniowego odchodzenia od subsydiów wywozowych, równoległe z podobnymi środkami podejmowanymi przez jej partnerów w ramach WTO; podkreśla jednocześnie konieczność zapewnienia w tych krajach jednakowego dostępu lokalnych społeczności do pożywienia;
30. przypomina o znaczeniu koncepcji bezpieczeństwa żywnościowego definiowanego jako zdolność danego kraju lub regionu do demokratycznego wdrażania własnych polityk, priorytetów oraz strategii rolnych i żywnościowych za pomocą zrównoważonego modelu rolniczego; przypomina, że aktualne zdolności produkcyjne w niektórych krajach rozwijających się mogą nie pokrywać zapotrzebowania oraz że osiągnięcie długoterminowego bezpieczeństwa żywnościowego wymaga ograniczenia zależności od przywozu za pomocą rozwijania tych krajowych zdolności;
31. przypomina o znaczeniu globalnego podejścia do zarządzania bezpieczeństwem żywnościowym w skali światowej, które ponownie koncentruje się na polityce żywnościowej wykraczającej poza pomoc żywnościową oraz na współpracy pomiędzy darczyńcami i między darczyńcami a beneficjentami z większym udziałem partnerów na szczeblu lokalnym, a ponadto przypomina o znaczeniu kluczowej roli polityki krajów będących beneficjentami, zobowiązującej do zapewnienia podstawowych dóbr publicznych, takich jak pokój wewnętrzny i inwestycje w infrastrukturę rolną;
32. z zadowoleniem przyjmuje postanowienie włączenia do programów UE aspektu żywieniowego; wzywa Komisję do sporządzenia specjalnego komunikatu w sprawie tego aspektu; apeluje o stałe uwzględnianie aspektu żywieniowego w strategiach politycznych w dziedzinie bezpieczeństwa żywnościowego oraz w działaniach podejmowanych w sektorze rolnym;

Wtorek, 27 września 2011 r.

33. wzywa Komisję do uznania podstawowej roli kobiet jako drobnych producentów rolnych w bezpieczeństwie żywnościowym i bezpieczeństwie właściwego odżywiania oraz do inwestowania w programy, które oferują tym kobietom konkretne wsparcie; przypomina, że znaczenie kobiet w osiągnięciu bezpieczeństwa właściwego odżywiania dla nich samych i ich dzieci nadal wymaga odpowiedniego uznania, dlatego też należy zabezpieczyć środki utrzymania dla kobiet i poszerzać ich wiedzę na temat właściwego odżywiania; nalega, aby w ramach strategii UE skoncentrować się także na realizacji działań służących zapewnieniu najsłabszym grupom społecznym, zwłaszcza na obszarach wiejskich, możliwości korzystania ze szkoleń z zakresu rolnictwa, edukacji na temat odżywiania, zdrowia i warunków pracy, a w razie konieczności z sieci bezpieczeństwa;

34. wzywa Komisję i organizacje międzynarodowe, takie jak FAO, do kontynuowania trwającego procesu konsultacji ze światowym społeczeństwem obywatelskim i podmiotami niepublicznymi, a zwłaszcza z organizacjami zrzeszającymi rolników, rybaków i hodowców, których zaangażowanie i wkład mają podstawowe znaczenie dla przyjęcia określonych środków mających na celu zwiększanie produkcji żywności;

35. w oparciu o przewidywania demograficzne FAO, zgodnie z którymi w roku 2025 ponad połowa ludności krajów rozwijających się – ok. 3,5 mld osób – będzie mieszkać w aglomeracjach miejskich, uważa, że polityka popierająca ogrodnictwo w miastach mogłaby stanowić jedną z dróg wyjścia z ubóstwa, biorąc pod uwagę niski koszt początkowy rozpoczęcia działalności, krótki okres trwania cykli produkcyjnych i wysoką wydajność na jednostkę czasu, a także uczynić miasta bardziej zielonymi;

36. apeluje do UE o wspieranie inicjatywy ONZ na rzecz ochrony społecznej, co pomogłoby zaspokoić podstawowe potrzeby żywnościowe zubożałej ludności;

37. wzywa Komisję do skoncentrowania się na kwestii niedożywienia, szczególnie niedożywienia matek i niemowląt, oraz do włączenia do swojej polityki rozwojowej racjonalnych i wielosektorowych strategii dotyczących odżywiania;

38. podkreśla stwierdzenie specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. prawa do pożywienia, zgodnie z którym czynne działania rolników mają podstawowe znaczenie dla skuteczności praktyk agroekologicznych i przyczyniają się do ustawicznego kształcenia rolników; zachęca zatem producentów żywności w krajach rozwijających się do rozpoczęcia angażowania się w działania światowych i lokalnych organizacji pozarządowych i spółdzielni rolników;

39. wzywa Komisję i Radę do wspierania innowacyjnych instrumentów finansowych, takich jak międzynarodowy podatek od transakcji finansowych, oraz do dążenia do ich wdrażania; przypomina, że instrumenty te powinny stanowić uzupełnienie celu ONZ przewidującego przeznaczenie 0,7 % DNB na współpracę na rzecz rozwoju; podkreśla jednocześnie konieczność zintensyfikowania przez kraje rozwijające się wysiłków podejmowanych w obszarze opodatkowania, głównie w odniesieniu do pobierania podatków i walki z oszustwami podatkowymi;

Skuteczne środki przeciwdziałające niestabilności cen żywności i niekontrolowanemu nabywaniu gruntów: ograniczenie spekulacji żywnością i rynkami towarów rolnych

40. wyraża zaniepokojenie faktem, że rok 2008, w którym doszło do globalnego kryzysu żywnościowego, był również rokiem największej produkcji pszenicy w historii światowej, i w tym kontekście podkreśla negatywny wpływ spekulacji indeksami cen towarów;

41. zwraca uwagę na strukturalne przyczyny niestabilności cen i zdecydowanie podkreśla, że spekulacje instrumentami pochodnymi ważnych towarów żywnościowych znacznie pogłębiły niestabilność cen; popiera wnioski specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. prawa do pożywienia dotyczące roli, jaką wielcy inwestorzy odgrywają w kształtowaniu indeksów cen towarów;

Wtorek, 27 września 2011 r.

42. podkreśla, że ostatnio również wiele innych nieprzewidywalnych czynników wywarło negatywny wpływ na stabilność rynków żywności, w tym katastrofa w Japonii, niespotykana dotychczas fala niepokojów politycznych obejmująca liczne kraje w Afryce Północnej i na Bliskim Wschodzie, kolejna dotkliwa podwyżka cen ropy oraz przedłużająca się niepewność na rynkach finansowych i w gospodarce światowej;

43. uważa, że spekulacja finansowa oraz postępująca liberalizacja rynków finansowych i handlu produktami rolnymi w dużym stopniu przyczynia się do niestabilności cen oraz że niezbędne są mechanizmy regulacyjne, które zapewnią do pewnego stopnia stabilność rynków; uważa, że należy zwiększyć przejrzystość rynków, aby zapewnić rolnikom godziwe dochody i rentowny sektor rolny, który umożliwi bezpieczeństwo żywnościowe; wzywa w szczególności do wyraźnego zidentyfikowania podmiotów zaangażowanych w handel żywnością oraz do przeprowadzenia wnikliwej analizy mechanizmów przenoszenia spekulacji produktami żywnościowymi na rynkach lokalnych i na rynku globalnym;

44. apeluje do Komisji i państw członkowskich o podjęcie konkretnych działań mających na celu skuteczne zajęcie się finansowymi spekulacjami zbożem i żywnością;

45. uważa, że towarowe instrumenty pochodne różnią się od pozostałych finansowych instrumentów pochodnych oraz że dostęp do tego rynku powinien być lepiej uregulowany;

46. uważa, że Unia Europejska musi podjąć inicjatywy na rzecz ponownego rozdzielenia światowych zapasów żywności, które po osiągnięciu historycznego minimum w 2007 r. przyczyniły się do spekulacji, która wpłynęła na ceny produktów rolnych na poziomie światowym i miała bardzo niepokojący wpływ na kraje rozwijające się;

47. wzywa do zwiększenia fizycznych rezerw zbożowych i żywnościowych, poprawy zarządzania nimi i ich przechowywania na szczeblu krajowym i regionalnym oraz do usprawnienia międzynarodowej koordynacji i monitorowania, a tym samym do przeciwdziałania niestabilności cen żywności oraz umożliwienia lepszego i szybszego reagowania na kryzysy żywnościowe;

48. wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu zakupu znacznych połaci gruntów przez inwestorów zagranicznych w krajach rozwijających się, co działa na niekorzyść lokalnych drobnych i średnich producentów rolnych oraz lokalnego, regionalnego i krajowego bezpieczeństwa żywnościowego; w związku z tym wzywa UE do zachęcenia rządów krajów rozwijających się, aby zobowiązały się do reformy rolnej w celu zabezpieczenia tytułu prawnego do ziemi miejscowych rolników, drobnych i średnich producentów rolnych, a zwłaszcza kobiet, oraz w celu unikania grabieżczych praktyk korporacji;

49. podkreśla, że ziemia powinna być dostępna dla wszystkich, że trzeba rozszerzyć prawa własności ziemskiej, dzierżawy i użytkowania drobnych miejscowych rolników oraz zwiększyć dostęp lokalnej ludności do zasobów naturalnych, by zapobiec dalszemu zagarnianiu gruntów rolnych, które już obecnie przybiera niepokojące rozmiary w niektórych regionach świata, zwłaszcza w Afryce;

50. wyraża nadzieję, że w ramach europejskich programów pomocy i działania w jak największym stopniu wykorzystana zostanie wiedza lokalnych rolników w zakresie produkcji żywności;

51. zachęca do przyjęcia dobrowolnych wytycznych FAO w sprawie nabywania gruntów i zapewniania ich czynnego stosowania, lecz wzywa także do opracowania surowych i wiążących przepisów krajowych oraz międzynarodowych dotyczących nabywania gruntów; podkreśla, że negocjacje umów powinny być przejrzyste, co umożliwi udział w nich parlamentom oraz wybranym przedstawicielom władz lokalnych i regionalnych po konsultacjach ze społeczeństwem obywatelskim;

Wtorek, 27 września 2011 r.

52. uważa za konieczne zagwarantowanie wspólnotom i instytucjom lokalnym uprawnień i możliwości negocjacyjnych pozwalających na rozwój rolnictwa terytorialnego; proponuje opracowanie kodeksu postępowania, aby zachęcać inwestorów do koncentrowania działalności na poprawie wydajności rolnej i zwiększeniu środków utrzymania lokalnej ludności;

53. zwraca uwagę na nabywanie nie tylko gruntów, lecz również licencji połowowych przez inwestorów zagranicznych; podkreśla potrzebę przejrzystości oraz umożliwienia parlamentom narodowym i społeczeństwu obywatelskiemu udziału w negocjacjach umów, a także potrzebę opracowania wykazu umów zawartych w domenie publicznej;

54. wzywa do opracowania mechanizmów zapobiegających wypieraniu z rynku lokalnych rolników i utracie ich zdolności do produkcji żywności dla miejscowej populacji;

55. przypomina Komisji i krajom partnerskim o pozytywnych efektach stosowania systemów ekologicznej produkcji rolnej związanych z łagodzeniem zmiany klimatu oraz o tym, że długoterminowe bezpieczeństwo żywnościowe zależy od sposobów ograniczania oddziaływania produkcji na środowisko umożliwiających ochronę zasobów naturalnych i dostaw żywności; podkreśla jednak, że głównym celem pomocy dla rolnictwa w regionach, w których palącym problemem jest brak bezpieczeństwa żywnościowego lub głód, musi być zwiększenie produkcji żywności i dostępu do żywności;

56. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki grupy G20 na rzecz rozwiązania kwestii zmienności cen i poprawy bezpieczeństwa żywnościowego;

57. wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu zmniejszenia ilości zasobów naturalnych i konieczności utrzymywania warunków efektywnej produkcji rolnej, w tym jakości gleby, dostępu do wody oraz zapobiegania zanieczyszczeniu środowiska; domaga się, aby wszystkie zainteresowane strony, zwłaszcza rolnicy, władze lokalne i regionalne oraz organizacje społeczeństwa obywatelskiego, odgrywały istotną rolę w opracowywaniu strategii zrównoważonego rozwoju rolnictwa;

Spójność polityki na rzecz rozwoju: wpływ unijnych strategii politycznych na światowe bezpieczeństwo żywnościowe

58. uważa, że rozwój biopaliw nie powinien zagrażać bezpieczeństwu żywnościowemu; domaga się zatem wyważonego podejścia, które traktuje priorytetowo biopaliwa nowej generacji wykorzystujące odpady rolne i leśne (słomę i inne odpady z upraw, obornik zwierzęcy, biogaz itp.) zamiast upraw spożywczych w celu uniknięcia konkurencji między produkcją żywności a produkcją energii; uważa również, że UE powinna zadbać, by biopaliwa importowane z krajów rozwijających się spełniały kryterium zrównoważonego rozwoju;

59. apeluje o przyjęcie bardziej globalnej perspektywy w kształtowaniu wspólnej polityki rolnej po 2013 r., która powinna być zgodna z zasadą nieszkodzenia rynkom żywności w krajach rozwijających się;

60. wzywa Komisję do przeprowadzenia oceny skutków WPR służącej przeanalizowaniu zewnętrznego wpływu tej polityki na międzynarodowe rynki żywności i bezpieczeństwo żywnościowe w krajach rozwijających się;

61. wzywa Komisję do zbadania problemu odpadów żywnościowych w UE z uwagi na fakt, że przypuszczalnie nawet do 40 % dostępnej żywności, w tym żywności produkowanej w krajach rozwijających się i eksportowanej do UE, trafia do śmieci, oraz do zaproponowania skutecznych środków w celu rozwiązania tego problemu i poprawy struktury konsumpcji;

Wtorek, 27 września 2011 r.

62. wzywa do pełnego zlikwidowania subsydiów wywozowych;
63. apeluje do Komisji o dopilnowanie, aby zewnętrzny wymiar obecnej reformy wspólnej polityki rybołówstwa został włączony do polityki rozwojowej UE;
64. wzywa Komisję do zapewnienia przestrzegania Kodeksu odpowiedzialnego rybołówstwa FAO w krajach, z którymi UE zawarła umowy o partnerstwie w sprawie połowów, w szczególności w odniesieniu do zalecenia przyznania preferencyjnego dostępu do zasobów lokalnym rybakom zajmującym się tradycyjnym łodziowym rybołówstwem przybrzeżnym;
65. podkreśla, że w wielu krajach sektor rybołówstwa ma kluczowe znaczenie dla zapewnienia zatrudnienia i bezpieczeństwa żywnościowego i że w związku z tym wszystkie kraje rozwijające się powinny kwalifikować się do wsparcia sektorowego UE przeznaczonego na rozwój ich własnego zrównoważonego rybołówstwa, badań naukowych, mechanizmów kontroli i środków egzekwowania prawa służących walce z nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym rybołówstwem;
66. wzywa do przeprowadzenia reform, które rozszerzą możliwości dostępu krajów rozwijających się do rynku oraz umożliwią im konkurencyjne funkcjonowanie na własnych rynkach krajowych i regionalnych;
67. przypomina, że Unia Europejska musi zapewnić jak największą spójność między polityką współpracy i rozwoju a polityką handlową, uwzględniając potrzeby i problemy zarówno państw członkowskich UE, jak i krajów rozwijających się;
68. uważa, że UE powinna popierać integrację regionalną oraz zrównoważony rozwój lokalnych rynków rolno-spożywczych w krajach rozwijających się, a w szczególności regionalne porozumienia handlowe sprzyjające rozwojowi opłacalnej i zrównoważonej produkcji i zdolności przetwórczych na szczeblu lokalnym, oraz przeznaczać na ten cel znaczną część swojej pomocy rozwojowej;
69. podkreśla obawy, że strategia handlowa UE czasami nie oferuje podejścia sprzyjającego rozwojowi; wzywa zatem do zawierania sprzyjających rozwojowi umów handlowych, ponieważ są one zasadniczym elementem światowej strategii w dziedzinie bezpieczeństwa żywnościowego;
70. przypomina, że bezpieczeństwo żywnościowe wymaga spójności i koordynacji różnych sektorowych strategii politycznych na szczeblu UE, a mianowicie polityki rozwojowej, WPR, wspólnej polityki handlowej, polityki energetycznej i programów badawczych;
71. uważa, że Komisja Europejska powinna wspierać uprawę roślin wysokobiałkowych w Unii Europejskiej dla zapewnienia większej autonomii, co przyczyni się do dywersyfikacji rolnictwa w krajach rozwijających się, które często stosują politykę rolną zorientowaną wyłącznie na eksport i dostęp do rynków zewnętrznych ze szkodą dla dobrobytu i potrzeb lokalnej ludności;
72. apeluje do Komisji o skoncentrowanie się podczas trwających negocjacji w sprawie umowy o partnerstwie gospodarczym na kwestiach rozwoju, zwiększaniu możliwości krajów rozwijających się do podejmowania działań w zakresie polityki handlowej oraz w szczególności na stosowaniu klauzul ochronnych w celu osiągnięcia wewnętrznego, zrównoważonego rozwoju zdolności gospodarczych w krajach rozwijających się; przypomina, że stosowanie przez kraje rozwijające się takich narzędzi rozwoju, jak ograniczenia wywozowe i ochrona nowo powstających sektorów przemysłu, może przyczynić się do zwiększenia produkcji lokalnej i bezpieczeństwa żywnościowego; domaga się, aby Komisja zajęła w negocjacjach WTO silne stanowisko prorozwojowe; wzywa Komisję do stosowania w międzynarodowych negocjacjach handlowych podejścia opartego na prawach człowieka, a w odniesieniu do umów zawieranych z państwami trzecimi – ocen skutków przestrzegania praw człowieka;

Wtorek, 27 września 2011 r.

73. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wsparcia konwencji opartej na potrzebach, w której skala zobowiązań do udzielenia wsparcia żywnościowego przez darczyńców odpowiada potrzebom ludzi i gwarantowanym wielkościom zakupu w krajach będących beneficjentami;

74. wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu braku przejrzystości i informacji oraz nieobecności istotnych zainteresowanych stron w obecnych negocjacjach w sprawie Konwencji o wsparciu żywnościowym;

*

* *

75. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Jednostronne oświadczenia załączane do protokołów posiedzeń Rady

P7_TA(2011)0411

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 września 2011 r. w sprawie jednostronnych oświadczeń włączanych do protokołów posiedzeń Rady (2011/2090(INI))

(2013/C 56 E/09)

Parlament Europejski,

- uwzględniając pismo z dnia 8 grudnia 2009 r. skierowane przez przewodniczącego Konferencji Przewodniczących Komisji do przewodniczącego Komisji Spraw Konstytucyjnych,
- uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 22 grudnia 1998 r. w sprawie wspólnych wytycznych dotyczących jakości prawodawstwa wspólnotowego ⁽¹⁾,
- uwzględniając odpowiedź Rady na pytanie pisemne P-3977/2010 i odpowiedź Komisji na pytanie pisemne E-3981/2010,
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Konstytucyjnych (A7-0269/2011),
- A. mając na uwadze, że Trybunał Sprawiedliwości posiada wyraźne i wyłączne uprawnienia w zakresie orzekania o wykładni prawa Unii, zarówno pierwotnego, jak i wtórnego;
- B. mając na uwadze, że Trybunał Sprawiedliwości kilkakrotnie potwierdził, iż oświadczenia nie są prawnie wiążące;
- C. mając na uwadze, że Rada ma obowiązek pełnego informowania Parlamentu o swoim stanowisku w kontekście procedur ustawodawczych ⁽²⁾;
- D. mając na uwadze, że na mocy traktatu od instytucji wymaga się lojalnej współpracy ⁽³⁾;
- E. mając na uwadze, że jednostronne oświadczenia państw członkowskich lub Rady mogą negatywnie wpływać na uprawnienia prawodawcze Parlamentu, pogarszają jakość prawodawstwa Unii i podważają zasadę pewności prawa;

⁽¹⁾ Dz.U. C 73 z 17.3.1999, s. 1.

⁽²⁾ Art. 294 TFUE (w pierwszym czytaniu)

⁽³⁾ Art. 13 TUE